

menkomsten en pauselijke conciliën is gebeurd, maanden twistte, voordat men kon gaan zitten. Mondelijk worden de stemmen uitgebracht, niet bij voetgetrappel, dat bij de lengte der japonnen te veel stof zou opjagen. Een der eerste onderwerpen zij de kleeding, en wat te doen tegen de ergerlijke weelde van bürgervrouwen en — dochters. Terwijl de man misschien schoenen lapt, zijn zij met haar zijden, sleepende, bebloemde, met goud en zilver doorwerkte, met bont afgezette kleederen, niet te onderscheiden van adellijke vrouwen. En als de vrouw van iemand, die nauwelijks ridder is, een' staart of sleep van vijftien ellen draagt, wat zal de echtgenoot van een' graaf en hertog beginnen? En waar zal het heen, — om van de hoeden niet te spreken — als men, nadat eerst aan het, van voorhoofd en slapen opgestreken en toen aan het, van het voorhoofd neergestreken haar de adellijke jonkvrouw te onderkennen was, nu hetzelfde bij niet-adellijken ziet? Waar zal het heen, als eene rijke koopmansdochter weigert uit den weg te gaan voor eene, die uit twee adellijke geslachten is gesproten? Over deze en dergelijke zaken zal de vrouwen-senaat handelen; twee dames zullen het woord geven en ontnemen, vier de pen voeren en — wie wat verklapt, wordt met drie dagen zwijgens gestraft.

Menige samenspraak draagt den naam van maaltijd: men ontmoet een welgekruid, een godsdienstig, een wereldsch, een poëtisch gastmaal. 't Is eigenlijk om den tafelkout te doen, die, wel wat langwijlig, allerlei ter sprake brengt. Zoowel de beschrijving van een weelderige buitenplaats (in Vlaanderen?) als de uitlegging van plaatsen des Bijbels of van de Klassieken komen er in voor. Er scheemt in door, dat Erasmus, die van visch een onoverwinlijken afkeer had, zich andere goed toe bereide spijzen wel liet gevallen, ook geen afkeer had van een' goeden dronk